

Sòlids en suspensió

Text publicat al setmanari *Canigó*, núm. 402 (21 de juny de 1975)

Manuel de Pedrolo. Sòlids en suspensió. Editorial Nova Terra, Barcelona, 1975

Albert Fabregat

Més que una novel·la, *Sòlids en suspensió* és l'assaig d'uns procediments narratius. El lector, però, trobarà lligams entre els distints «arguments» de l'obre i fins i tot una certa trama novel·lesca: una noia anomenada Emma explica a un escriptor una història real i força singular, de la qual ella i la seva amiga Conxi són les seves protagonistes. Però interessa l'Emma que l'escriptor conti la història donant als personatges els mateixos noms que tenen en la vida real. Tot això només és un complicat giny per tal que la seva amiga admeti psíquicament i moral les seves perverses relacions eròtiques, i l'escriptor només en serà el mitjà per a dur-ho terme.

D'altra banda, les distintes circumstàncies socials dels elements del polinomi amfieròtic Joan-Emma-Conxi-Eduard i especialment la relació de dependència entre l'Emma i la Conxi acaben informant de tot un món psíquic, sexual, cívic i àdhuc polític.

En la manera de presentar-nos aquests personatges, l'autor crea un cert joc entre el món real dels personatges i el de la ficció; el narrador-escriptor fa de pont entre l'un i l'altre, i així s'aconsegueix una intriga que recorda, per la tècnica, la de les novel·les policíiques. La tensió novel·lesca, tanmateix, desapareixerà tot seguit en aclarir-se l'embolic, però el llibre continua... És a dir, ens adonem que l'autor utilitza uns materials que gairebé només l'interessen en tant que poden ser objecte d'experimentació a nivell formal, estructural i fins i tot lingüístic. En el «Fragment C» del llibre hi ha una «crítica» dels procediments de l'escriptor, la qual és realment aplicable i vàlida per a tota l'obra: «Res, s'entén, des del punt de vista novel·líic (...), hi ha una no-acció immobilitzada per tot d'accions contraposades, antagòniques, que priven que, novel·líicament, el llibre «es faci».(...) hi ha uns problemes lingüístics que se serveixen d'uns noms, en el sentit gramatical, per resoldre's».

Ara bé, tot i això, el meu parer és que el llibre és massa dens. I vull dir que no solament hi ha un excés d'experimentació, sinó d'idees que no acaben de quallar, de retòrica estilística conscient i caòtica, de situacions logico-psicològiques juxtaposades amb situacions absurdes, raonaments filosòfics i socio-polítics, indagacions lingüístiques, reflexions desiguals, racionalitzacions, etcètera; és a dir, hi ha una densitat excessiva d'idees i de recursos sincopats, tot

just apuntats i bandejats immediatament, i que, per tant ni tan sols són vàlids com a experiments.